

Inokedy som išiel
do práce o 30 minút skôr,
takže som zaparkoval auto.
Poslúcham všetko,
som veľmi vďačný,
milujete ma tak veľmi.
V každej maličkosti
mi presne pomáhate.
Majsterka mi pomáha vo
všetkom, všetkými spôsobmi.
V tom čase som mal
v aute DVD prehrávač,
takže som odtiaľ povedal
Majsterke:
„Ďakujem, Majsterka,
veľmi, veľmi pekne.
Pomáhate mi Majsterka,
ste taká krásna.
A pomáhate mi veľmi veľa
v mojom živote.“
A uvidel som Majsterku
na obrazovke
asi jednu minútu
a potom sme
sa spolu rozprávali.
V tom čase som sa cítil
rovnako ako dieťa.
A potom som bol
veľmi vďačný.
Po jednej minúte
ste vyšla hore
a odišla preč.
Povedal som: „Ach, Mami,
tak veľmi ťa milujem!
Mohla by si sa ešte raz
vrátiť, prosím?“
Poprosil som takto
a prišli ste späť.
Na trochu dlhšie,
asi dve minúty.
Zostala som dlhšie.
A pozeral som sa na vás,
boli ste taká krásna.
Okolo vás bolo všade svetlo,
prekrásne svetlo.
Bolo to veľmi, veľmi dobré.
V každom prípade
som tu taký šťastný,
šťastný že vidím Majsterku,
takú krásnu.

Minulú noc,
keď ste prišli,
sedel som blízko pri vás,
rovnako ako tu
a povedal som:
„Ach, mám šťastie.“
Majsterka ma stále
veľmi miluje.
Potom ste si sadla
a ja som zatvoril oči
a dostal som veľa svetla.
Svetlo prišlo
do môjho oka múdrosti,
to isté sa stalo v Hongkongu
predtým,
keď ste prišla do tábora,
žil som predtým v tábore,
prišli ste a dotkla sa
môjho čela.
V tom okamihu
som uvidel nebesá.
Videl som mnoho planét,
otvorených, veľmi svetlých.
To isté aj minulú noc.
Zatvoril som oči
a prijal som mocné svetlo,
prišlo do mňa
a počul som aj zvuk.
Vedel som, že chcete
požehnať všetkých bratov
a sestry tu.
Rozumel som, pretože
preto ste povedala každému,
že by sme mali
zhasnúť svetlo a potom
môžeme vidieť svetlo jasne.
A keď zhasli svetlo,
hneď som prijal svetlo.
Bol som taký šťastný.
Vidíte jasnejšie v tme.
Pretože aj keď je len
malé svetlo,
nemáte takú pozornosť
ale keď je všade tma,
nie je sa na čo iné pozeráť,
koncentrujete sa dovnútra,
potom je to lepšie.
Môžem ešte poslednú
otázku? Keď som vás
navštívil v Hongkongu,

išiel som von
z tábora v centre.
Bol som utečenec
v tábore v Hongkongu.
Takže v roku 1990,
predtým, než som vás stretol,
bol som budhistom.
Každú sobotu bola
bohoslužba v tábore.
Bola tam mníška, ktorá nám
pomáhala čítať knihu,
konať službu a podobne.
Recitáciu, čo je v tábore
každodenný budhistický
rituál v sobotu.
Takže v tom čase
prišli nejakí mnísi
a nejaké mníšky
z Hongkongu.
Jedného dňa
nám mních povedal,
že nás príde navštíviť
mníška Thanh Hài.
Takže celý tábor
čakal a čakal
až do toho dňa.
Hneď ako ste vstúpila
do dverí, zdala ste sa mi
taká krásna!
Samé svetlo.
Kráčala ste tak rýchlo.
A to čo som videl,
vyzeralo, akoby sa
vaše nohy nedotýkali zeme,
svetlo pod vašimi nohami
a celé vaše telo
bolo svetlom.
Ale neveril som tomu.
Myslel som si:
„Ach, možno to tak nie je,
možno moje oči vidia
niečo bláznivé.“
Problémy s očami.
Slnečné svetlo v lete.
A potom som si pretrel oči
a pozrel sa znovu a stále
som videl rovnakú vec.
Povedal som:
„Ach, je to pravda!“
Je to pravda.

Pomyslel som si, že to je
Majster, že ste určite Budha.
Potriasli ste mi ruku
a sila z vášho tela
prešla do môjho tela.
Cítil som sa tak dobre.
V tom čase,
keď hovoríme o našej
planéte, v lete je všade
horúco, a všetko fyzické
by malo byť horúce.
Okrem vás.
Neviem, prečo ste boli
taká studená,
takže som si povedal,
že je to možno sila Boha.
Kráčala ste,
sedela a rozprávala,
a o chvíľu ste sa vrátila
a dotkla sa môjho čela.
Cítil som rovnakú vec.
Cítil som, ako sila z vás
prešla celým mojím telom.
Bolo to také pohodlné.
A potom som povedal:
Ach, to je určite
iná mníška,
Nie je rovnaká
ako tie druhé mníšky
alebo mnísi z Hongkongu,
ktorí nás navštevujú.“
V tom čase som nosila
rúcho budhistickej mníšky.
To myslel tým
iná mníška
ako ostatné mníšky,
ktoré tam prišli predtým.
Áno.
Takže 28 ľudí malo
bohoslužbu každú sobotu.
Sedeli sme spolu,
a každý od vás niečo prijal.
Premýšľali sme, tolko
mesiacov, vlastne uplynul
rok a my sme nič nedostali.
Čítali sme v
budhistickej knihe,
že je tak veľa vecí,
ktoré sa dejú vo vnútri
ale my sme nič nezískali.

Myslíte vo vnútri?
Áno.
Vnútorne spojenie.
Až keď som vás uvidel
a prijal sme to hneď.
A tak sme sa o tom
rozprávali a všetkých
28 ľudí povedalo: „Mali by
sme byť vegetariáni!“
Áno, mali by ste byť
vegetariáni.
Okamžite byť vegetariánmi.
Ale Majsterka,
v tábore nebolo dosť jedla.
Skúšali sme
jesť vegetariánsky.
Bol tam veľký kontajner,
dnes do neho dajú mäso,
a zajtra tam dajú ryžu.
Preto nie je čistý.
Takže sme tam museli byť
skoro a povedať niekomu,
aby mi dal ryžu dovnútra.
A potom sme jedli ryžu
a omáčku. Iba to.
Nejaká sestra a brat
v Hongkongu prišli,
boli to vaši žiaci.
Povedali, že Majsterka
nedovolila zasvätenie
pre ľudí tu,
pretože nie sú
dosť dlho vegetariánmi.
Ale my sme odpovedali:
„Nie, my jeme vegetariánsky
až do zasvätenia od
Majsterky.“ Po šiestich
mesiacoch prišla správa
od Majsterky, oni prišli a
povedali: „Dobre, Majsterka
zasväť 28 ľudí.“
Boli sme takí šťastní.
V deň zasvätenia
zástupca veliteľa,
poručík a kapitán,
bolo tam veľmi hlučno a tak
sme nemohli mať zasvätenie,
takže nám dovolili
ísť von z tábora
kvôli zasväteniu.

Páni!
Dovolili im ísť von
kvôli zasväteniu, pretože
vo vnútri bolo príliš hlučno.
Páni, dobrí ľudia.
Boli sme v tom čase
veľmi vďační.
Veľmi vďační.
Aký dobrý deň, skvelý deň.
Pretože všetci ľudia,
ktorí boli zodpovední
za tábor, rozhodli sa,
že pustia von
všetkých 28 ľudí,
týchto 28 vegetariánov,
ktorí čakali 6 mesiacov.
Nechali ich ísť von, verili im
a nechali ich odísť
niekam von, aby mohli
dostať zasvätenie
na tichom mieste.
Áno, takže v tom čase
som dostal zasvätenie
a keď som robil
Quan Quan, uvidel som vás,
takú krásnu, Majsterka!
Povedal som:
„Ach, to je veľmi, veľmi
dobré! Takže Majsterka je už
v mojom oku múdrosti.“
Áno, som vďačný.
Tak veľmi vám ďakujem.
Nemáte za čo.
Raz som odišiel
z centrálného tábora
do iného tábora, kde som
čakal na odchod na Filipíny.
Aby som tam čakal
a na príklad prišli tam ľudia
z Kanady, Ameriky
a iných krajín
a robili interview.
Áno, áno.
Prvý deň, keď som tam bol,
pracoval tam človek,
ktorý sa spýtal:
“Nguyễn Quang Thom?”
Odpovedal som: „Áno.“
On odpovedal: „Máte také
šťastie! Máte šťastie s

rodinou. Kanadská vláda poslala nejakých ľudí, aby tu s tebou urobili rozhovor! A ak prejdeš, môžeš hneď odísť do Kanady.“
 To sa predtým nikdy, nikdy nestalo.
 Po mojej rodine sa to stalo ešte štyrom rodinám.
 Povedal som: „Ach, Bože! Ďakujem, Majsterka! Vždy ste mi pomáhala z dna stúpať nahor. Keď som mal pohovor, pomáhali ste mi, keď som odchádzal, pomáhali ste mi tiež.“
 Tá pani bola taká šťastná, povedala: „Pracujem pre Kanadskú vládu, pozývam vašu rodinu do Kanady.“
 Veľmi dobre! Majsterka mi pomáhala. Ste dobrý chlapec, to preto. Meditujete, snažili ste sa byť vegetariánom v takej ťažkej situácii. Zaslúžite si to. Ďakujem, Majsterka. A potom som čakal v tábore, všetci v tábore čakali, aby mohli ísť von navštíviť Hongkong. Presne ako vtáčik, ktorý je v klietke príliš dlho, niekto klietku otvorí a ten vtáčik odletí a cestuje do ďaleka.
 „Ach, som voľný, som voľný!“
 Ale ja som išiel iba do centra v Hongkongu pracovať s tamojšími ľuďmi. V tom čase ste tam meditovali na treťom poschodí. Centrum v Hongkongu

má prvé, druhé a tretie poschodie. Majsterka ja na vrchnom. Rozumiete? V centre v Hongkongu sú poschodia, prvé, druhé a tretie podlažie. Žila som na treťom podlaží. Je to v hornatej oblasti, je to veľmi zvláštne centrum. Kúpila som ho pre žiakov v Hongkongu. Takže som si vzala kútik na hornej úrovni a na druhej a prvej úrovni sa medituje každý víkend. Teraz nie som tam, takže samozrejme oni už chodia na všetky poschodia. Pestujeme tam veľa kumkvátov a banánov. Je to ako farma. Ale nevidíte odtiaľ... je to na kopci a vôbec nevidíte Hongkong, keď ste tam, iba keď sa vyšplháte veľmi vysoko na strom alebo niekam na vrch. Keď ale idete von, za desať minút je celé to veľké mesto rovno pred vami, vysoké budovy v hongkongskom štýle a potom len zájdete za roh a ste v horách so stromami, ovocím, vtákmi a cvrčkami. Áno, bolo to také krásne v tom čase. (Je to krásne.) Niektorí bratia mi vysvetlili, že predtým, ako prišla Majsterka, bola táto hora veľmi biedna, bez vetra, bez kvetov, nespievalo tam veľa vtáčikov a teraz je to také krásne. Takže každé ráno

som tam chodil pracovať s bratmi a sestrami. O 4:30 sme mali spoločnú meditáciu. o 7:00 som sa vrátil späť do tábora. A každý deň to bolo takto. Oni vás nechali ísť? Páni. Áno, nechali ma ísť von. Takže posledný deň mi povedali: „Dobre, dnes pôjdeš von posledný raz. Mal by si zostať v tábore a pripraviť si všetko na nasledujúci deň, keď poletíš do Kanady.“
 Odpovedal som: „Áno.“
 Ale o 4:30 sme tam odišli na meditáciu. Zatvoril som oči, premýšľal som v duchu a povedal som si: „Ach, Majsterka, tento svet je malý ale je tu toľko krajín, neviem, kedy vás budem môcť znovu vidieť. Mohol by som vás prosím vidieť dnes?“
 Takže v tom čase ste nikoho nekontaktovali. Bola som na seminári. Takže som sa len modlil pol hodinu. Potom z hora prišli dole nejakí mníši a mníšky a povedali: „Mohol by si ísť hore na tretie poschodie a navštíviť Majsterku?“
 Plakal som a povedal: „Majsterka, tak veľmi ma milujete, len sa pomodlím a vy mi dovoľte ísť vás navštíviť.“
 Keď som tam šiel, bol prekrásny mesiac, stromy a potom kvety, spievajúce vtáky, a vy ste piekli jedlo pre bratov a sestry na jedenie.

A vy ste rozprávali, no ja som
cítil, že hovoríte ku mne.
Cítil som: „Od zajtra
sem už nemôžem prísť,
takže ste mi dali
tento veľký dar,
aby som vás videl,
dala ste mi jedlo
a milo sa so mnou rozprávala.
Cítil som, že je všetko pre
mňa.“ Stala sa jedna vec.
Svrbel ma krk.
V mojej krajine
mi doktor povedal:
"Táto choroba
sa nedá vyliečiť.“
Ale keď som šiel hore
v to leto, bolo veľmi teplo
a keď je horúco,
začína to viac...
Viac to svrbí.
Takže som povedal: „Ach,
Majsterka, môžete urobiť
čokoľvek. Možno by ste mi
to mohli vyliečiť.“
Po ceste nahor do lesa
som sa jednoducho
modlil asi 10 minút.
A náhle som uvidel
jednu tubu s liekom,
úplne novú.
Bežal som hore
a zobral ju. Povedal som:
„Ďakujem, Majsterka.
Tento liek
je mojím vyliečením,
určite, na 100 %.“
Vložil som si ju do vrečka.
Poučil som to a za päť dní
všetko zmizlo
a už nikdy sa to neobjavilo.
Aký liek to bol?
Všetci to chcú vedieť.
Neviem.
Myslel som,
že je to od Majsterky.
Len pre vás?
Možno to spadlo z Neba,
neviem, ale dostal som to.
Rozprával som sa s ľuďmi.

Povedali mi:
„Nie, si blázon!
Ako v lese mohla byť
tuba s liekom?“
Rovno pred vami, áno?
Áno.
Ale oni mi nerozumeli.
Takže Majsterka môže
urobiť čokoľvek.
To vaša viera
zhmotnila ten liek.
Ďakujem, Majsterka.
(Nemáte za čo.)
Veľmi vás milujem!
Ste taká krásna,
moja Majsterka.
Tiež vás milujem!
Čistota srdca
dokáže čokoľvek.
On už so mnou predtým bol,
takže je to ľahšie.
A čistota srdca dokáže
stvorit' mnoho zázrakov.